

ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟΙ ... ΤΕΛΕΙΟΦΟΙΤΟΙ 2009-10

«Με λογισμό και με όνειρο...»

(Δ. Σολωμός)

ΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΓΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 2009-2010

ΤΑΞΑΚΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ	ΒΑΣΙΛΑΚΗ ΑΝΘΟΥΣΑ	ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΔΕΔΟΥΣΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ	ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ	ΓΟΥΛΑ ΕΛΕΝΗ	ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ
ΚΟΡΩΝΑΚΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ	ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ	ΜΑΝΙΟΥΔΑΚΗ ΜΑΡΙΑ	ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ
ΛΟΥΛΟΥΔΗΣ ΗΛΙΑΣ	ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ	ΜΠΕΪΚΑΚΗ ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ	ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΚΡΥΜΑΛΛΗΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ	ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ	ΚΩΤΣΑΚΗ ΚΑΛΛΙΟΠΗ	ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ
ΦΟΥΡΦΟΥΛΑΚΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ	ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ	ΠΑΝΑΡΕΤΑΚΗ ΒΑΡΒΑΡΑ	ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ
ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ	ΧΗΜΙΚΟΣ	ΠΟΛΑΚΗ ΜΑΡΙΑ	ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ
ΠΕΝΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ	ΒΙΟΛΟΓΟΣ	ΤΖΕΛΗΣΙ ΕΙΡΗΝΗ	ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ
ΠΩΛΥΖΩΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ	ΦΥΣΙΚΟΣ	ΦΙΛΙΠΠΑΤΟΥ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥΛΑ	ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ
ΣΥΣΚΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ	ΦΥΣΙΚΟΣ	ΨΩΜΑ ΣΤΕΛΛΑ	ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ
ΦΩΤΕΙΝΑΚΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ	ΦΥΣΙΚΟΣ	ΜΑΡΙΝΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ	ΓΥΜΝΑΣΤΗΣ
ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ ΜΑΡΚΟΣ	ΘΕΟΛΟΓΟΣ	ΠΛΕΥΡΑΚΗΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ	ΓΥΜΝΑΣΤΗΣ
ΠΗΧΑ ΜΑΡΙΑ	ΘΕΟΛΟΓΟΣ	ΠΕΡΡΑΚΗ ΑΜΑΛΙΑ	ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΝ
ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ	ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΟΣ	ΚΑΡΤΕΡΟΛΙΩΤΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ	ΤΕΧΝΟΛΟΓΟΣ
ΠΑΤΕΡΑΚΗ ΑΝΝΑ	ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΟΣ	ΛΥΠΙΡΙΔΗΣ ΠΕΡΙΚΛΗΣ	ΝΟΜΙΚΟΣ
ΠΟΛΥΖΟΥ ΑΓΓΕΛΙΚΗ	ΑΓΓΛΙΚΩΝ	ΤΟΜΖΑΣ ΠΑΥΛΟΣ	ΜΟΥΣΙΚΟΣ
ΧΟΜΠΗ ΑΜΑΛΙΑ	ΑΓΓΛΙΚΩΝ		
ΓΙΑΝΝΕΛΑ ΣΤΥΛΙΑΝΗ	ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΣ		
ΠΑΡΠΟΥΛΑ ΙΩΑΝΝΑ	ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΣ		

Ο ΛΑΤΙΦ, ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΔΙΠΛΑ ΤΟΥΣ ΟΛΗ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΩΡΑ, ΣΤΑΘΗΚΕ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΞΕΡΟΠΗΓΑΔΟ.

Στο Παιδί μου...

Στο παιδί μου δεν άρεσαν ποτέ τα παραμύθια

Και του μιλούσανε για Δράκους και για το πιστό σκυλί

Για τα ταξίδια της Πεντάμορφης και για τον άγριο λύκο

Μα στο παιδί δεν άρεσαν ποτέ τα παραμύθια

Τώρα, τα βράδια, κάθομαι και του μιλώ

Λέω το σκύλο σκύλο, το λύκο λύκο, το σκοτάδι σκοτάδι,

Του δείχνω με το χέρι τους κακούς, του μαθαίνω

Ονόματα σαν προσευχές, του τραγουδώ τους νεκρούς μας.

Α, φτάνει πια! Πρέπει να λέμε την αλήθεια στα παιδιά.

Μ. Αναγνωστάκης

Γ1

«...Η άνοιξη λύνει τα νερά και δένει τα αισθήματα. Εσύ τα έκανες αιτό. Εγώ σκέφτομαι ακόμα την πέρδικα. Τελευταία άρχισαν να μου έρχονται τα λόγια με τις δηλώσεις, τις υποδηλώσεις, τις μεταφορές. Κλείνομαι στο δωμάτιο μου και σκέφτομαι το αρσενικό, το θηλυκό, τα αποσιωπητικά, των ονομάτων το νόημα, την ταραχή των ρημάτων. Βάζω τα λόγια δυο δυο, τα καθαρογράφω, τους φτιάχνω φωλίτσες, τα δαχτυλιδώνω μ' αισθήματα, τ' αρραβωνιάζω με ομοιοκαταληξίες. Κλειδώνω την πόρτα μου και γράφω. Κι είναι σαν να μ' έχουν διώξει απ' τον παράδεισο. Γράφω και μακραίνω τον αόριστο, και στενεύω τον παρατατικό, και στριμώχνω το μέλλοντα στον ενεστώτα. Επιτέλους δε με νοιάζουν τα λάθη, αφού μπορώ και σε κάνω το ουσιαστικότερο υποκείμενο...»

Κ. Καλαπανίδας, Ιστορίες που γράφει η ζωή

Γ2

«... Ποτέ με παρακάλια δεν έφυγε ένα κακό. Ανασκουμπώσου και πολέμα. Πόλεμο κάνουμε, κι όποιος νικήσει. Θεέ μου, είπα, πού να στηριχτώ; Πού υπάρχει ελπίδα;. Βγήκα στους δρόμους και τότε... Τότε το είδα. Ήταν ένα παιδί που έπαιζε με το κουβαδάκι του, με το τόπι του πλάι σ' ένα ξύλινο αλογάκι. Με κοιτάζε γελαστά. Δεν καταλάβαινε. Είδα τα μάτια του Ήταν η πιο αστραφτερή θάλασσα, η θάλασσα που αντίκριζαν οι πρωτόπλαστοι. Ήταν ο πιο καθαρός ουρανός, με γελαστούς ήλιους μέσα. Του φίλησα τα ξανθά μαλλιά.

- Πώς σε λένε; το ρώτησα.

- Ελπίδα, μου είπε και έφυγε κυνηγώντας την μπάλα του...»

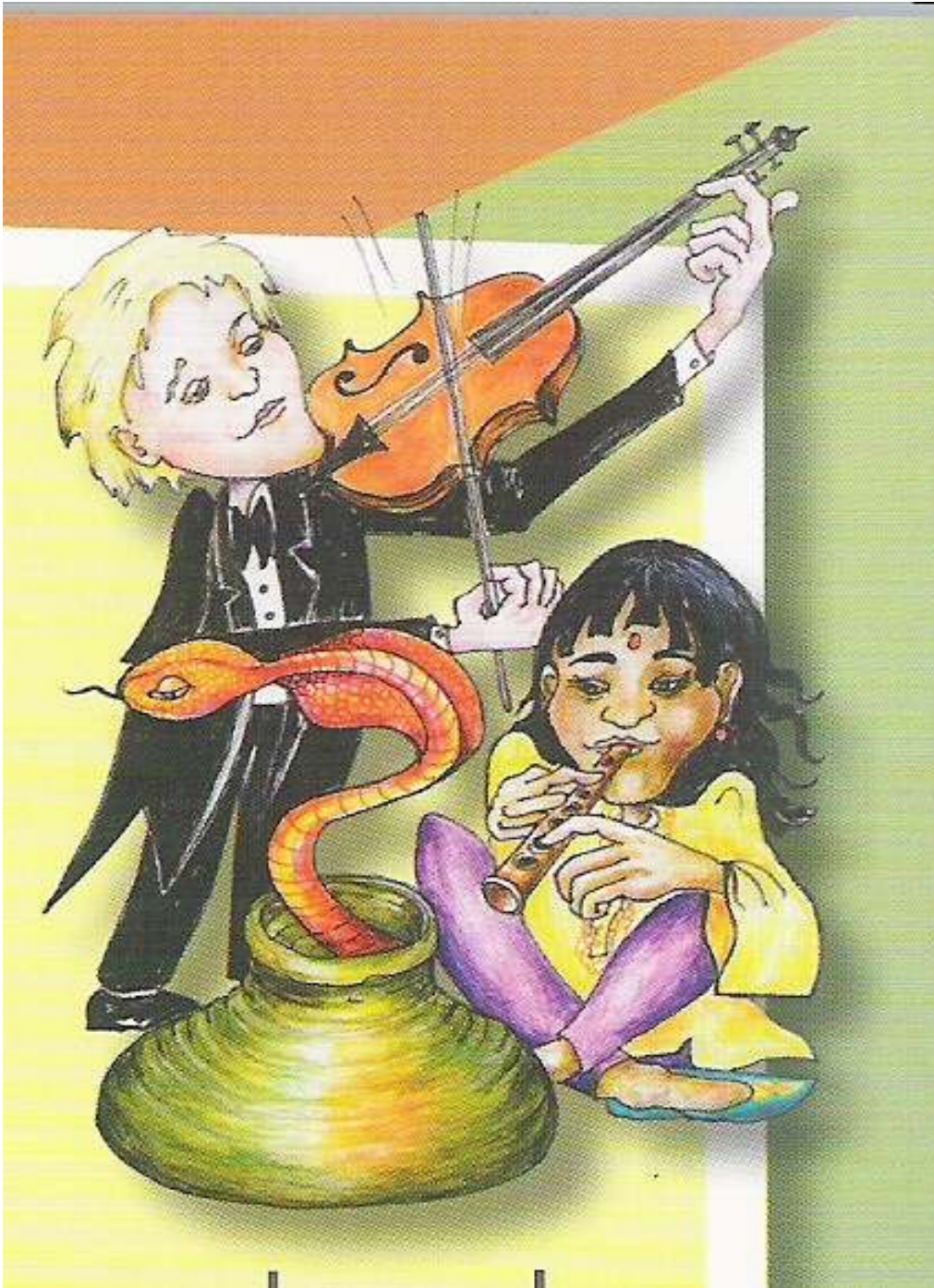
Γ. Γρηγοριάδου – Σουρέλη, Ιστορίες που γράφει η ζωή, διασκευή

Τ3

«...Γλυκά θροϊζουν γύρω μου τα δένδρα. Τι υψηλός και αίθριος που είναι ο ουρανός! Μεσ στην ψυχή μου το ουράνιον τόξον και στην καρδιά μου μέσα - στυλπνός, πασίχαρος κορυδαλλός - λαλεί ο μικρός μου γιος....»

Ανδρέας Εμπειρικός, Ο κορυδαλλός

«... Στην Αθήνα, μπροστά στη Βουλή αφγανοί πρόσφυγες ... πενθούν και διαδηλώνουν σιωπηλά για τον θάνατο του 15χρονου Χαμίντ που διαμελίστηκε από τη βόμβα της τρομοκρατίας. Τα πανό που κρατούν στα χέρια τους γράφουν για τον Χαμίντ, την προσφυγιά, τα ανθρώπινα δικαιώματα Για τον Χαμίντ δεν υπάρχουν λουλούδια στο μέρος όπου δολοφονήθηκε ... Τόσες μέρες ήταν και παραμένει κυρίως «15χρονος νεκρός Αφγανός». Νεκρός χωρίς όνομα είναι σαν τάφος χωρίς όνομα. Το όνομα μετατρέπει τον άνθρωπο από «είδος» σε ξεχωριστό υποκείμενο, μέρος της καθημερινής ιστορίας, τον βγάζει από την ανωνυμία της ζωής και του θανάτου. Για τον αφγανό Αλέξη, τον Χαμίντ, δεν θα γραφτούν ποιήματα. ... Δεν θα πουν «ο Χαμίντ ήταν ένας από μας» κανείς δεν αναλαμβάνει την ευθύνη. «Ορφανή» βόμβα, τυφλή βία, μαϊμού ευθύνη, θάνατος αληθινός, τραγική μητέρα, τυφλή κόρη, απαρηγόρητος πατέρας, αδιάφορη πόλη. ... Και εκεί κάτω από τον άναρθρο θόρυβο της αδιάφορης πόλης, άρχισα να μαζεύω λέξεις και φράσεις στα αφγανικά: «Γιουνάν - Ελλάδα, Σααλάμ - γεια σου, Κεσουάρι κασάγκ - Όμορφη χώρα, Ουρούπα - Ευρώπη, Χαανά - σπίτι, Μιαχατζίρ - πρόσφυγας, Σαα φάρ - ταξίδι, Ααζαντί - ελευθερία, Τασακούρ - ευχαριστώ, Ντουστ νταράμ ζενταγκίρα - Αγαπώ τη ζωή, Εσκ - έρωτας, Κεφαγιάτ μεκονάτ! - Φθάνει πια!, Οκούκε ενσάανι - ανθρώπινα δικαιώματα, Να άστεμ μααχατζίρ να μασκελί εκτεσαντί - Είμαστε πρόσφυγες όχι λαθρομετανάστες, Ντουστ νταράμ - αγαπώ, Ντουστ ντα ράμ ιν κεσουαρρά - Αγαπώ αυτήν τη χώρα, Να ταρς μανμεσλί μπαρναντάρε του αστάμ - Μη με φοβάσαι είμαι συνάνθρωπός σου, Μοτασεμπέν μιράν μοσκελάτρα - ο ρατσισμός φέρνει το μίσος, Ζενταγί - ζωή, Μαναρεζού ντοράμ - εγώ ελπίζω, Κοντά αφίζ - εις το επανιδείν, Νόμας άστ Χαμίντ - το όνομά μου είναι Χαμίντ, Άμαγκι αστέμ Χαμίντ - Είμαστε όλοι Χαμίντ...»

Γκαζμέντ Καπλάνι, Το όνομά μου είναι Χαμίντ, 6/4/2010

ΘΕΤΙΚΗ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ

Αναγνωστάκι
Νικολέττα

Περαντωνάκη
Στυλιανή

Κουριδάκη Μαρίνα

"I have a dream that my four little children will one day live in a nation where they will not be judged by the colour of their skin, but by the content of their character."

Dr Martin Luther King, "I have a dream" speech given on 28th August 1963

«Ονειρεύομαι ότι τα τέσσερα μικρά μου παιδιά θα ζήσουν μια μέρα σ' ένα έθνος όπου δεν θα τους κρίνουν από το χρώμα του δέρματός τους, αλλά από τη φύση του χαρακτήρα τους.»

Δρ Μάρτιν Λούθερ Κινγκ, «Έχω ένα όνειρο», λόγος που εκφωνήθηκε στις 28 Αυγούστου 1963

Νικολουδάκη
Ελευθερία

Παπαδογιάννη
Αλεξάνδρα

«...Θέλω να σας μεταφέρω ιστορίες οικογενειακές (από αυτές ... που ευτυχώς νόμιζα ότι ήταν παραμύθια και δεν κατάλαβα μέχρι πρόσφατα ότι ήταν αλήθεια). Οι παππούδες και οι γιαγιάδες ήρθαν ως πρόσφυγες στην Ελλάδα από τη Μικρά Ασία, από εκεί διώχθηκαν γιατί ήταν Έλληνες. Όταν ήρθαν στην Ελλάδα κάποιοι γηγενείς τούς δέχθηκαν σαν Τούρκους (αιώνια ιστορία αυτό), αλλά κάποιοι δεν τους δέχθηκαν καν ως ανθρώπους. Δεν θα ξεχάσω ότι ο παππούς μου είπε πως δούλευε σε ένα χωράφι και του πρόσφεραν φαγητό στο πιάτο του σκύλου! Παρόλα όσα πέρασε ο παππούς στην Τουρκία και στην Ελλάδα, δεν μου έμαθε ποτέ να μισώ κανέναν, ούτε λόγω της καταγωγής ούτε λόγω της κακής συμπεριφοράς. Μου έμαθε πως αυτόν που έχει ανάγκη πρέπει να τον βοηθάμε, μου έμαθε πως ο ξένος δεν είναι απαραίτητα εχθρός, αλλά μπορεί να γίνει και ένα παράθυρο στον κόσμο. Ο παππούς όμως διέσχισε το 1922 όλη την Τουρκία με τα πόδια, έμεινε σε προσφυγικό καταυλισμό, κατάφερε να χτίσει ζωή και οικογένεια σε ένα νέο τόπο, συνάντησε εχθρούς και φίλους στον δρόμο του, είχε πατέρα που έφυγε για να δουλέψει στην Αμερική χωρίς να ξέρει κανείς αν ποτέ θα επιστρέψει. Πολλοί άνθρωποι δεν έχουν συνείδηση της επιβίωσης, της ανάγκης για ελευθερία και της ανάγκης να ξέρουν πως προσφέρουν στους γύρω τους Όταν όμως δεν θέλεις να ξέρεις τι υπάρχει γύρω σου και τι θησαυρό μπορεί να κουβαλά ένας άνθρωπος που έχει περπατήσει από την άλλη άκρη της Γης είσαι φτωχός άνθρωπος στο πνεύμα. Έχεις ξεχάσει τι είναι αυτό που μπορεί να σε κάνει υπερήφανο που είσαι Έλληνας, έχεις ξεχάσει τον Ξένιο Δία, έχεις ξεχάσει τον Οδυσσέα που γύρισε τον κόσμο για να φτάσει στην Ιθάκη, έχεις ξεχάσειότι είναι η πορεία του ανθρώπου στη Γη, είναι η ιστορία η ίδια. Αρκεί να μπορεί κανείς να τη δει καθώς εξελίσσεται γύρω του. Αυτά ήθελα να πω, δεν ξέρω γιατί. ...Ίσως γιατί θέλω να σας πωότι το ποιο άσχημο θα ήταν το μίσος να γεννήσει μίσος. Χρειάζεται δύναμη, αλλά είναι δυνατό, να αγνοήσουμε το ασήμαντο και το κακό.»

Δ. Αγαθαγγέλου, «Δεν μου έμαθε ποτέ να μισώ»
(και για την αντιγραφή **Γκαζιμέντ Καπλάνι, Ιανουάριος 2010**)

ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ

Αντωνάκη Ελένη

Βαρδάκη Στυλιανή

Βαρδαξή Βασιλική - Νιόβη

Βολανάκη Ελένη

Γυπαράκη Μαρία - Ντάρια

Δασκαλάκη Ευρυδίκη

Δούσμανης Ιωάννης

Θερμιώτη Χρυσή

Κελαϊδή Ευαγγελία

Κιαγιάς Στυλιανός

Κορνελάκη Χρυσούλα

Κουράτορα Αρχοντία

Κωνσταντίνου Σοφία

Λαγουβάρδου Άννα

Λογιάκη Ιωάννα

Λογιάκη Κωνσταντίνα

Μακρικώστα Βασιλεία-
Αισιτέα

Μαραγκουδάκη Στυλιανή

ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ

Μαραγκουδάκης Αλέξανδρος

Μαρκουλάκη Κυριακή

Μπιτσάκη Κλειώ

Μπότση Νικολέττα

Νεονάκη Άννα

Νικολουδάκη Ειρήνη

Παπαγεωργίου Εμμανουήλ

Παπαδόσηφου Μαρία

Παπασιφάκη Μαρίνα

Περήφανος Ιωάννης

Πετράκη Βασιλική

Ραφτάκη Αλεξάνδρα-Ασημίνα

Σαλιαί Έρινα

Σκορδίλη Δήμητρα

Σπύρο Κριστιάννα

Σταρράς Εμμανουήλ

Σταυριανάκη Ευαγγελία

Χριστοφοράκη Αργυρή

LOVE

A Parent's Warm Love is Measured on the Line of Their Child's

«...Τη μέρα εκείνη, της Κοίμησης της Παναγιάς, 15 Αυγούστου, οι εργάτες δε δούλευαν κι ο πατέρας μου κάθονταν στη ρίζα μιας ελιάς και κάπνιζε· είχαν έρθει γύρα οι γειτόνοι, που είχαν απλώσει κι αυτοί τη σταφίδα τους, κάπνιζαν πλάι στον πατέρα μου, αμίλητοι. Φαίνονταν στενοχωρημένοι. Όλοι είχαν καρφώσει τα μάτια σ' ένα συννεφάκι που 'χε προβάλλει στον ουρανό, κατασκοτεινό, βουβό, και προχωρούσε ... Αεράκι χλιαρό φύσηξε, τα φύλλα της ελιάς ανατρίχιασαν Εκεί που μιλούσαν, ο ουρανός σκεπάστηκε· οι πρώτες στάλες, χοντρές, ζεστές, άρχισαν να πέφτουν. Τα σύννεφα χαμήλωσαν, κίτρινες βουβές αστραπές καταξέσκιζαν τον ουρανό.
- Παναγιά μου, φώναξαν οι γειτόνοι, βοήθεια!

Όλοι πετάχτηκαν απάνω, κατασκορπίσαν, καθένας έτρεχε κατά το αμπέλι του, όπου είχε απλώσει τη σταφίδα της χρονιάς· κι ως έτρεχαν, ολοένα και σκοτεινίαζε ο αγέρας, κρεμάστηκαν μαύρες πλεξούδες από τα σύννεφα, ξέσπασε η μπόρα. Γέμισαν τ' αυλάκια, πήραν να τρέχουν οι δρόμοι σαν ποταμοί, φωνές ακούστηκαν γοερές από το κάθε αμπέλι ... Μαζί με τα νερά κυλούσαν αγκαλιές αγκαλιές τα μεσοξεραμένα σταφύλια, ο μόχθος της χρονιάς, έτρεχαν κατά τη θάλασσα και χάνουνταν. ... Βιάζομουν να δω τι θα 'κανε ο πατέρας μου ... Περνώντας από τον οψιγιά είδα πως όλη μας η σταφίδα είχε φύγει ... Τον είδα να στέκεται στο κατώφλι, ακίνητος, και δάγκανε τα μουστάκια του. ... «Πατέρα, φώναξα, πάει η σταφίδα μας! - Εμείς δεν πάμε, μου αποκρίθηκε· σώπα!» Ποτέ δεν ξέχασα τη στιγμή ετούτη· θαρρώ μου στάθηκε στις δύσκολες στιγμές της ζωής μου μεγάλο μάθημα· αναθυμόμουν τον πατέρα μου ήσυχο, ασάλευτο, να στέκεται στο κατώφλι, μήτε βλαστημούσε μήτε παρακαλούσε μήτε έκλαιγε· ασάλευτος κοίταζε τον όλεθρο κι έσωζε, μόνος αυτός, ανάμεσα σε όλους τους γειτόνους, την αξιοπρέπεια του ανθρώπου...»

Ν. Καζαντζάκης, Αναφορά στο Γκρέκο

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ

Αγαθάγγελος Ιωάννης

Βασιλάκης Κιναλής Μιχαήλ

Βουγιούκαλου Κωνσταντίνα-Μαρία

Δαμανάκη Σοφία

Διγαλάκης Γεώργιος-Μιχαήλ

Ζαχαράκη Μαρία

Καραμανή Αλεξάνδρα

Κομματάς Ηλίας

Κοτζιάνογλου Ισιδώρα

Κουκουναρά Αγλαΐα

Λαχνιδάκη Μαριάννα

Μανουσάκης Κοκοράκης Ανδρέας

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ

Μανουσογιάννη Δάφνη

Παγώνης Γεώργιος

Παπαδάκης Βασίλειος

Παυλιδάκης Γεώργιος

Πετράκης Εμμανουήλ

Πετρουλάκη Ηλέκτρα

Πολιουδάκη Ελένη

Σταυρουλάκη Ελένη

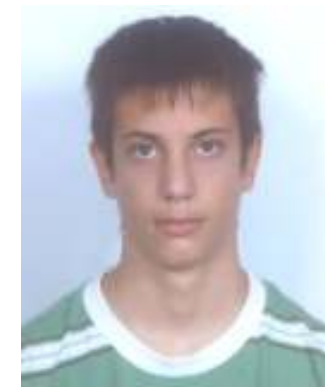
Στρατιδάκης Γεώργιος

Τζουρμπάκης Παύλος

Χριστουλάκη Ασημένια

Ψωμάς Ευάγγελος

«...Αργοπεθαίνει όποιος γίνεται σκλάβος της συνήθειας, επαναλαμβάνοντας κάθε μέρα τις ίδιες διαδρομές, όποιος δεν αλλάζει περπατησιά, όποιος δεν διακινδυνεύει και δεν αλλάζει χρώμα στα ρούχα του, όποιος δεν μιλεί σε όποιον δεν γνωρίζει. Αργοπεθαίνει όποιος αποφεύγει ένα πάθος, όποιος προτιμά το μαύρο για το άσπρο και τα διαλυτικά σημεία στο " ι " αντί ενός συνόλου συγκινήσεων που κάνουν να λάμπουν τα μάτια , που μετατρέπουν ένα χασμουρητό σε ένα χαμόγελο, που κάνουν την καρδιά να κτυπά στο λάθος και στα συναισθήματα. Αργοπεθαίνει όποιος δεν αναποδογυρίζει το τραπέζι, όποιος δεν είναι ευτυχισμένος στη δουλειά του, όποιος δεν διακινδυνεύει τη βεβαιότητα για την αβεβαιότητα για να κυνηγήσει ένα όνειρο, όποιος δεν επιτρέπει στον εαυτό του τουλάχιστον μια φορά στη ζωή του να αποφύγει τις εχέφρονες συμβουλές. Αργοπεθαίνει όποιος δεν ταξιδεύει, όποιος δεν διαβάζει, όποιος δεν ακούει μουσική, όποιος δεν βρίσκει σαγήνη στον εαυτό του. Αργοπεθαίνει όποιος καταστρέφει τον έρωτά του, όποιος δεν επιτρέπει να τον βοηθήσουν, όποιος περνάει τις μέρες του παραπονούμενος για τη τύχη του ή για την ασταμάτητη βροχή. Αργοπεθαίνει όποιος εγκαταλείπει μια ιδέα του πριν την αρχίσει, όποιος δεν ρωτά για πράγματα που δεν γνωρίζει. Αποφεύγουμε τον θάνατο σε μικρές δόσεις, όταν θυμόμαστε πάντοτε ότι για να είσαι ζωντανός χρειάζεται μια προσπάθεια πολύ μεγαλύτερη από το απλό γεγονός της αναπνοής. Μόνο η ένθερμη υπομονή θα οδηγήσει στην επίτευξη μιας λαμπρής ευτυχίας.»

Pablo Neruda

(Μετάφραση Βασίλη Χατζηγιάννη)

Ραντεβού ξανά

19-6-2020

στις 7μμ στο σχολείο μας